

Отношенията на най-голямото възрожденско издателство с емиграцията отвъд Дунав надхвърлят обема на настоящето изследване. Неговата цел е само да маркира основните моменти и акцентува върху въпроси и проблеми, които са изследвани в съчинения от по-общ характер, както и да посочи извори, неизползвани досега в литературата.

1. Летоструй за 1869, с. 220; 2. Пак там с. 136; 3. Летоструй за 1870, с. 206, 208; 4. Летоструй за 1870 с. 238; Летоструй за 1869, с. 207, 206; 5. Летоструй за 1870, с. 204; Летоструй за 1871, с. 239; Летоструй, за 1872, с. 216; 6. Летоструй за 1870, с. 196- 197; 7. Документи за историята на Българското книжовно дружество, С., 1958, т. I, с. 274; 8. Летоструй за 1909, с. 158; 9. НБИБ - БИА, ф. 2, а.е. 172, л. 4; 10. НБКМ - БИА II А 4297; 11. НБИБ-БИА, ф.2, а.е. 172, л. 12, 14; 12. Алманах за история на Русе, т. II, 1998 г., с. 178-186; 13. Документи за история на БКД, С., 1958, т. I, с. 457; 14. Данов, Хр. Г. Юбилеен сборник, 1905, Пловдив, с. 164; 15. НБКМ БИА ф. 154, а.е. 2 л. 19-20, 24-25; 16. Барутчийски С. Христо Г. Данов. Биографичен очерк, 1905 с. 59; 17. НБКМ-БИА, ф. 154, а.е. 16, л. 3-4; Будущност г. I, бр. 4, 10/ 25 март - 17 май 1864; 18. НБКМ - БИА, ф. 28, а.е. 2, л. 33; ф. 28, а.е. 16, л. 208; а.е. 10, л. 6; 19. Архив на Раковски, т. 4, 1969, С., БАН, 271-276; 20. Дунавска зора г. II бр. 24-25, 44, 3 май - 15 юли 1869; 21. НБКМ - БИА ф. 28, а.е. 10, л. 6; 22. НБКМ - БИА, ф- 111, а.е. 78, л. 12-13; 23. НБКМ - БИА, ф. 111, а.е. 78, л. 12-13, 27; 24. Арнаудов М. Българското книжовно дружество, С., БАН, 1960, с. 274; 25. НБКМ - БИА, ф. 28, а.е. 24, л. 24-25; Библиотека Д-р Ив. Селимински, кн. VI, 1907, с. 86; 26. НБКМ - БИА, ф. 154, а.е. 2, л. 44-45; ф. 28, а.е. 10, л. 6; 27. НБКМ - БИА, ф. 2, а.е. 172, л. 6; 28. НБКМ - БИА, ф. 28, а.е. 16, л. 208; 29. НБКМ - БИА, ф. 111, а.е. 78, л. 18, 26

ИЗ ДЕЙНОСТТА НА КЛОНОВЕТЕ НА БЦБО СЛЕД НЕГОВОТО РАЗПУСКАНЕ

Слави Тодоров

В края на 1876 г., когато Българското централно благотворително общество насочва силите си за организирането на въоръжената борба вътре в страната и приема политическа програма за българските искания, неговите клонове в Румъния и Южна Русия са няколко десетки.¹ Това е време, когато централните и местни дейци се убеждават, че настъпващите политически събития налагат нови форми на борба и преди всичко необходимостта от приобщаване на революционните усилия към силите на руската армия. В този смисъл още през декември 1876 г. се прави предложение да бъде изразена пред Главнокомандувачия южно-руската армия в Кишинев готовността на българския народ за участие в предстоящата война.²